బీ ర కా య పీ చు

[క థా ని క]

= శ్రీ కొడవటిగంటి కృష్ణమూర్తి =

"వాళ్లమ్మాయికి సంగీతంట, చెపుతారా?" అంది విశాలాక్షి వంటింట్లో కూర తరుగుతూ.

"ఏమిస్తారుట?" అన్నాడు భర్త ఇవతలగదిలో తల దువ్వుకొంటూ.

"ఇచ్చేదేమిటి—ఎరిగున్నవాళ్లలో!"

"తలుపేసుకో !" అంటూ బయలుదేరాడు భుజంగరావు.

"అదేమిటి—వెళ్తున్నారేం?" అంటూ ఇవతలికి వచ్చింది విశాలాక్షి.

"మరి ఏం చెయ్యమన్నావ్ —"

"నే నడిగిన సంగతేమిటి?" అన్నది భార్య.

"నే నడిగిన సంగతేమిటి?" అన్నాడు భర్త.

"ఏమో బాబూ! నాకు తెలీదు. ఆవిడ అడగమంటే అడిగాను. తర్వాత మీ ఇష్టం!"

"ఆవిడ అడగమంటే నన్నడిగావు - బాగానే వుంది. ఏమిస్తారో కనుక్కోమని నేను నిన్ను అడుగుతున్నాను - వెళ్లి కనుక్కో !"

"నా కిదే పని! మీ కిష్టం లేకపోతే చెప్పనని చెప్పరాదూ—"

"ఎవరితో?" అన్నాడు భుజంగరావు.

"మీరు చెప్పరుట అని చెప్తాను!" అంది విశాలాక్షి.

"మధ్య నన్ను చెడ్డవాడిని చెయ్యటం దేనికీ ? నేను చెప్పనని నీతో అన్నానా?"

"మీరన్నదానికి అంతకన్న అర్థ మేముంది?"

"నేనన్నది నీకేమి అర్థమయింది?"

"మీ రనే మాటలు నాకు బాగానే అర్థం అవుతయి!"

"వొట్టి దబాయింపు—నీ కేమీ అర్థంకాదు!"

"చివరకు నన్ను తెలివితక్కువదాన్ని చెయ్యటమేగా మీపని!"

భుజంగరావు నవ్వాడు. విశాలాక్షితో అతనికి వచ్చే అవస్థే అది! వొట్టి పుణ్యానికి అనవసరమైన విషయాలలో ఆవేశం చూపించి విశాలాక్షి మొహం చిటపటలాడించగానే అతనికి ఆమెను గట్టిగా ముద్దు పెట్టుకోవాలన్న దుర్బుద్ధి పుట్టటమే అతని దురలవాటు. అతని వుద్దేశాన్ని తక్షణమే కనిపెట్టే నేర్పు ఆమెకు వుండటం శోచనీయం. విశాలాక్షి కొంచెం అవతలికి జరిగి నిల్చుంది !

"నిన్ను తెలివితక్కువదాన్ని ఎవరు చెయ్యగలరు చెప్పు?" అన్నాడు భుజంగరావు.

"సరేనన్నారని ఆవిడతో చెప్పనా?"

"నేను సరేనని అనకపోయినా 'నేను సరేనని అన్నా'నసే నీకు ఆవిడతో చెప్పాలని వుంటే-చెప్పు!"

"తర్వాత నాకు మాటరావటానికా - తీరా ఆ అమ్మాయి వచ్చింతరవాత నెపం నామీదికి నెట్టటానికి —నా కామాత్రం అర్థంకాకపోలేదు!"

"అంత జాగర్త కలదానివి చెప్పకు!"

"మరి ఆవిడతో ఏం చెప్పమన్నారు ?"

"నీమీదికే నెపమూ రాకుండా చెప్పు!"

"నాకు చేతకాదు సుమండీ—! "

"నీమీదికే నెపం వచ్చేటట్టు చెప్పు అంటే"

"నేనేం చెప్పను"

"చెప్పకు!"

"నేనక్కడికి వెళితే ఆవిడ అడిగితే?" అంది విశాలాక్షి దూరదృష్టితో.

"అక్కడికి వెళ్లకు!"

"బాగుంది. మీరు అందరితోనూ సంబంధాలు తెంపుకున్నారని నన్నుకూడా అలాగే చెయ్యమన్నారా? ఎవ్వరితోనూ అవసరం లేకుండా మీకు జరుగుతుందేమోకాని, ఆడవాళ్లకు మాకు జరగదు సుమండీ!"

"అయితే వెళ్లు!"

"నేను వెళ్లకుండానే ఆవిడ ఇక్కడికి వచ్చి అడుగుతుంది."

"ఏమని అడుగుతుంది?"

"ఏమండీ కనుక్కున్నారా అని అడుగుతుంది."

"అంటే కనుక్కున్నదీ లేనిదీ చెప్పు."

"అందుకేగా మిమ్మల్ని అడగటం."

"మరి నేను సమాధానం చెపితినిగా!"

"ఏం చెప్పారు — పామూ విరక్కుండా, బడితా చావకుండా—"

"పామూ చావకుండా, బడితా విరక్కుండా అని కామాలు నీవుద్దేశ్యం—!"

"ఏమిటో - మీమాటలు నా కర్థంకావు—"

"అవుతయ్యి అని దబాయించావు?"

"బాబూ నా కెందుకు కానీయండి—మళ్లీ ఈ సంగతి ఎత్తితే అప్పుడనండి—"

"నే నిందాకటినించీ నీ కెందుకనే చెబుతున్నది. అర్థంచేసుకోటానికి ప్రయత్నం చేస్తేనా నువ్వు-"

భుజంగరావు తలుపుదాకా వెళ్లాడు.

"మరి ఇంతకూ ఏమిటి—?" అంది విశాలాక్షి.

అతను వెనక్కు తిరిగి చూచాడు. ఆమె అక్కడే ధీమాగా నిల్చుంది. భుజంగరావుకు నవ్వు వచ్చింది.

"మీకు అన్నీ ఎగతాళే—కొంచెము సంగీతం చెపితే అరిగిపోతారా? ఈమాత్రం సహాయం మీరు చెయ్యకూడదా? అంత ఎవ్వరితోనూ అవసరం లేని వారు పదిరోజులకిందట పుస్తకం తెమ్మని మరి నన్నెందుకు వారింటికి పంపారు?"

చేతయితే సమాధానం చెప్పండి అన్నట్టు విశాలాక్షి కూచుని కూర తరుక్కోవటం మొదలు పెట్టింది. భుజంగరావు నిర్ఘాంతపోయినాడు. అతని మొహం ఎర్రబడిపోయింది. రహస్యంగా అతని హృదయాన్ని పీల్చిపిప్పిచేస్తున్న బాధను అతని భార్య తెలిసీతెలియకుండా కాలితో తొక్కి రెచ్చకొట్టింది. తమ జీవితానికేమీ సంబంధించని విషయాలలో అనవసరంగా ఘర్షణపడి భార్యాభర్తలు ఎడమొహం పెడమొహం పెట్టుకుని కదాచిత్తుగా పస్తుపడుకోటం కూడా అనేకసార్లు జరిగింది. భుజంగరావుసమస్యలు విశాలాక్షికి అర్థంకావు—పట్టించుకోవలిసిన అగత్యం కూడా లేదు—చేతకానుకూడా కాదు. జీవితాన్ని ఒక ధోరణిలోకి తీసుకురాలేకుండా వున్న భుజంగరావుకు విశాలాక్షి తెచ్చిపెట్టే సమస్యలు దినదిన గండాలు కావటంలో విశాలాక్షినేర్పు చాలా వుంది. విశాలాక్షి తెచ్చిపెట్టే సమస్యలు భార్యాభర్తల కిద్దరికీ అక్కర్లేని విషయాలు. కనీసం భుజంగరావు వుద్దేశం అది.

కాని భార్యాభర్త లిద్దరూ అన్యోన్యంగా వుంటారనే ప్రతీతి - ఓవిధంగా నిజంకూడాను! దాని క్కారణం విశాలాక్షి అమాయకత్వమూ, ఆమె నిర్మించే సమస్యాసౌధాలకు పునాది లేకపోవటమూ. భుజంగరావు సంసారం సాగరంలో తుపానుకు తట్టుకుని యథాస్థితికి వచ్చేటప్పటికి భళ్లున తెల్లవారుతుంది. భార్యాభర్తల పోట్లాటలు చుట్టుపట్లఅమ్మలక్కలకు కాస్తో కూస్తో అవగాహనం అవుతూనే వుంటయి. అలా పోట్లాడ గలిగిన భర్తను సంపాదించినందుకు విశాలాక్షిని చూస్తే కొద్దిగానో గొప్పగానో అసూయపడినవాళ్లు వుండటం భుజంగరావుదురదృష్టం! ఎంత పోట్లాడుకుంటే ఏం - చిలకాగోరింకలు అన్న పేరు వచ్చింది దంపతులకు. ఈపోట్లాటలు కథలుగా

రాస్తే చదువుకోవటానికి బాగానే వుంటయితప్ప నిజంగా అనుభవించటానికి అర్హమైనవి కావు!

కాని ప్రస్తుతం విశాలాక్షి వేసిన ఠస్సా నారాయణాస్త్రంలాగా పనిచేసింది.

"మరి వాళ్లింటినించి ఆపుస్తకం తేవటానికి అంత గునిశా వేం?" అన్నాడు భుజంగరావు తాపీగా.

"నేనేం గునవలా!"

"పోనీ సణిగావేం?"

"సణగటం ఏముంది? మీకు కావలిసిన పుస్తకాన్ని ఆయన్ని వెళ్లి నన్ను అడగమన్నారా?"

"ఆయన్ని అడగమని ఎందుకు చెబుతానూ? నువ్వు వెళ్లి ఆయనభార్యని అడిగితే, ఆవిడ భర్తని అడిగి తీసుకుని ఇయ్యదూ?" అన్నాడు భుజంగరావు.

"అంత శ్రమ దేనికి—మీరే వెళ్లి ఆయనదగ్గర తెచ్చుకోరాదూ?" అంది విశాలాక్షి.

"సంగీతం చెబుతానా అని ఆవిడ నిన్ను అడగటం దేనికీ - ఆవిడభర్తే వచ్చి నన్ను అడగకూడదూ?"

"ఏమో నాకు తెలీదు!"

"భేష్! మరి నీకు తెలిసిందేమిటి?"

"ఏమో-తీరా ఆయన వచ్చి మిమ్మల్ని అడిగితే మీరు చెప్పనంటే—"

"నామోషీకాదూ పాపం! అందుకని ఆయన భార్యా ద్వారా అడిగించుకుని లేదనిపించుకుంటే నామోషీ ఆయనకు కాదుగా!"

"వింతఅర్థాలు తియ్యటంలో మీరు ఘట్టు! ఆయనేం భార్యాని అడగమని చెప్పలేదు—"

"అదీ నామోషేకామాలు ఆయనకు! అయితే ఆయనభార్యే భర్తఅభిప్రాయం గమనించి నిన్ను అడిగింది కామాలు—"

"ఎందుకు వాళ్లకు లేనిపోని వుద్దేశాలు కలిపించటం—వాళ్లకు ఇటువంటి ఆలోచనలు ఎప్పుడూ వుండవు!"

"ఆఖర్మం నాదే కామాలు! అయితే వాళ్లమ్మాయికి సంగీతం చెప్పించాలని ఆతుర్దా ఆమెకేగాని ఆయనకేమీ లేదంటావా?"

"ఆయనకుమటు కెందుకుండదు?"

"వుంటే సంగీతం చెప్పించే భారం ఆయనకు కంటె ఆవిడకే ఎక్కువ పట్టినట్టుందేం?"

"మీకు సమాధానం చెప్పటం నాకు చేతకాదు—"

"మరి వెళ్తావేం—నీదగ్గిర వున్న దురలవాటే అది!"

"మీతో పెట్టుకూర్చుంటే ఈపూట మరి భోజనం వుండదు - ఇందులో కొత్త ఏముంది?"

"మరి ఇటువంటి సమయంలో తీగెకదిలించావు దేనికీ? నీవు ఏవిషయం ఎత్తావో నీకు తెలియదు కాబట్టి ఇప్పుడిది తేల్చాలిసిందే—"

"తేల్చేదేముంది — ఇతరులకే దురుద్దేశాలు వుంటయి, మీకు అన్నీ మంచి వుద్దేశాలే—"

"నువ్వేమన్నా నా కభ్యంతరంలేదు. నాకే దురుద్దేశాలున్నయి—ఇతరుల కందరికీ మంచివుద్దేశాలున్నయ్యని నీవు అన్నా నేను వొప్పుకొంటాను. కాని అసలు సంగతి చెప్పు!"

"ఏం చెప్పను? కూతురుసంగీతంవిషయం తల్లికిమటుకు పట్టదూ?"

"ఎందుకు పట్టదూ? కాని నాప్రశ్న ఏమిటంటే అది ఆమెకే ఎక్కువ పట్టినట్టుందేమని—పోనీ ఆయనకేమీ పట్టనట్టుందేమని."

"ఆయనకుమటుకు ఎందుకు పట్టదూ-ఆయనా సంగీతంమేష్టరుకోసం చూస్తూవుండివుంటాడు!"

"పాపం, ఆసంగతిఆవిడకు తెలియదుకామాలు! బాగానే వుంది - భార్యకు తెలియకుండా భర్తా, భర్తకు తెలియకుండా భార్యా సంగీతం చెప్పేవాడికోసరం చూస్తున్నారన్నమాట! వాళ్లదీ మన సంసారంలాంటిదే—"

"నావిషయాలు మీకేమీ అక్కర్లేదుకాని మీ విషయాలు నాకేమీ అక్కర్లేకుండా పోలేదు!"

"మంచిమాటన్నావు తెలిసీ తెలియకుండా!"

"భార్యా, భర్తా ఒకరికొకరు సంబంధం లేకుండా వుండాలనికామాలు మీవుద్దేశ్యం?"

"అదిమటుకు అన్యాయం - నేనెప్పుడూ అలా అనలేదు—"

"ఇప్పుడు మీవుద్దేశ్యం అంతకంటె ఏముంది?"

"పోనీ, నాకు అలాంటి దురుద్దేశ్యమే వున్నదనుకో. అయితే వాళ్లు నావుద్దేశప్రకారమే వుంటున్నట్టున్నదే?" అన్నాడు భుజంగరావు.

"వాళ్లేం అలా వుండటం లేదు!" అన్నది విశాలాక్షి.

"అయితే మరి ఇద్దరూ సంగీతం చెప్పేవాడికోసం వెతుకుతున్నట్టు ఇద్దరికీ తెలుసునన్నమాట!"

"ఎందుకు తెలీదేం? సంగీతం చెప్పించాలని వున్నప్పుడు ఇద్దరికీ తెలియకుండా ఎలా వుంటుంది? ఆయనకు తెలియకుండా ఆపని ఆవిడ ఎందుకు చేస్తుంది?"

"అయితే నేను సంగీతం చెబుతానో చెప్పనోనని ఆవిడ కనుక్కుంటున్నట్టు ఆయనకు తెలుసునన్నమాట !"

"ఏమో నాకు తెలీదు"

"ఇందాకా వచ్చి మొండికి వెయ్యకు!"

"ఆయనకూ తెలిసేవుంటుంది బహుశా!"

"చాలా మంచిదానివి ! అయితే నేను వాళ్లమ్మాయికి సంగీతం చెప్పటం ఆయన కభ్యంతరం లేదన్నమాట? "

"చెప్పటానికి మీ కిష్టంలేదుకాని మీరు చెబితే ఆయనకు ఇష్టం వుండకపోదు."

"చెప్పటం ఇష్టం లేదని నే నెప్పుడూ అనలేదు. అయినా అది అంత ముఖ్యవిషయం కాదు. నేను సంగీతం చెప్పటం ఆయనకు ఇష్టమేకాని నన్ను అడగటానికిమటుకు ఆయన కిష్టం లేదన్నమాట!"

"అని మీవుద్దేశ్యం. ఆయన కెందుకు ఇష్టం వుండదు మిమ్మల్ని అడగటం?"

"ఏమో నాకేం తెలుసు? నన్నడగటం ఆయన కిష్టం వున్నదో లేదో నాకు తెలియదు - నాకు అవసరం లేదుకూడాను. కాని నేనడిగే దేమిటంటే ఆయన నన్నెందుకు అడగడంటాను - ఆవిడ వచ్చి నిన్ను ఎందుకు అడుగుతుంది అంటాను!"

"ఎవరడిగితే ఏమిటంటా? ఇందులో అంత పట్టుదల దేనికి ?"

"నాకు పట్టుదల లేదు - ఆసంగతి నీకు తెలియదుకామాలు!"

"మరి ఇదంతా దేనికి?"

"నీకు అర్థంకావటానికి! ఎవరడిగితే ఏమన్నంత విశాలదృష్టి కలదానివి అప్పుడాపుస్తకం అడగటానికి అంత అభ్యంతరం కలిగింది దేనికి నీకు?

"మళ్లీ మొదలా? మీతో నేను వాదించలేను బాబూ - మీ కోనమస్కారం!"

"మంచిదానివి కాదూ!"

"పుస్తకందారి వేరు!"

"అదా సంగతి - నాకు తెలియదుసుమా! లేక పుస్తకం కావలిసింది నాకుకాబట్టి దాని సంగతి నీకు అంత పట్టలేదా? ఆవిడఅవసరంలో వున్నంత శ్రద్ధ నీకు నాఅవసరంలో లేదుకామాలు?"

"నామీద మీకు అటువంటి అభిప్రాయం వుందికామాలు!"

"అని నేనెప్పుడన్నా అన్నానా?"

"మీరు వేరే అనక్కర్లేదు—మీమాటలే చెబుతయ్యి."విశాలాక్షి బిక్కమొహం వేసినమాట మాత్రం నిజం!

"పోనీ ఆవిషయం వదలిపెడదాం—"

"ఆవిడను ఆపుస్తకం నేను అడిగినా మీ రిలా అంటున్నారు—పోనీ లెండి!"

"నీవు ఎంత రాద్ధాంతం చేసి ఆవిడను ఆపుస్తకం అడిగావో మరిచిపోయినట్టున్నావు. పోనీ ఆపుస్తకం అడిగినప్పుడు ఆవిడ ఏమన్నదో జ్ఞాపకం వుందా?"

"ఆయనపుస్తకాలూ, ఆయనగొడవా ఆయనదే నంది కామాలు!"

"ఆవిడ ఎంత తెలివితక్కువదో చూచావా? నీవంటే సమర్థత కలదానివి కాబట్టి తెలివిగా పనులు చేసిపెట్టగలవుకాని అందరికీ ఆనేర్పు వుండదు!"

"బాగుందే—తాళం వేసివున్న బీరువాలో పుస్తకాలు ఆవిడకు ఎలా దొరుకుతయ్యి?"

"పోనీ, ఆయన్ని అడగచ్చుగా?"

"పుస్తకం నాకని చెబితేమటుకు ఆయన కర్థం కాదా ఏమిటి మీకని?"

"అయితే నాకేనా అర్థంకానిది సంగీతంచెబుతారా అని ఆవిడ అడిగితే ఆవిషయం ఆవిడ కొక్కత్తకే పట్టలేదని?"

"ఇంత చిన్న విషయానికి ఇంత అర్థం లాగటం దేనికంటా?"

"నీకు అర్థం కావటానికే! అదీ కాక నీచేత ఆవిడను ఆపుస్తకం అడిగించకపూర్వం నేనే ఆయన్ని అడిగానని నీకు తెలియదుకామాలు?"

"మీరడిగితే ఆయ నేమన్నాడూ?"

"అది వేరే సంగతి—"

"మీరడిగింతర్వాత నాచేత అడిగించటం దేనికీ?"

"నీకు తెలియని దేముంది—నాకన్నీ దురుద్దేశాలేగా!"

"ఇంతకూ ఆయనేమన్నాడు?"

"ఆపుస్తకం తనదగ్గిర అసలు లేదు—"

"ఎవరికన్నా ఇచ్చాడేమో?"

"కొనాలనుకుంటున్నాను అని అన్నాడు!"

"ఆయనదగ్గిర లేదేమో?"

"మరి రెండురోజులకిందే ఆపుస్తకాన్ని డాక్టరుగారింటో చూచానన్నావు—నిజంకాదా ఏమిటి?" అన్నాడు భుజంగరావు.

"నిజమే! ఎవరిదని అడిగితే డాక్టరుగారి పెళ్లాం వీళ్ల దేనని చెప్పింది!" అంది విశాలాక్షి ఆలోచిస్తూ.

"ఒక్కసారి నీమొహం ఈఅద్దంలో చూసుకో—ఎంత బాగుందో!"

"ఏమీ అక్కర్లేదు—అయితే మీ రడిగితే ఆయన ఎందుకు లేదనివుంటాడు?"

"నాతో ఆయనకు ఏమి అవసరం వుంటుంది?"

"అవసరం లేకపోతే పుస్తకం ఇయ్యటానికేం?"

"నువ్వు వేసే ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పగలిగినంత తెలివికలవాడినికాదు—వొట్టు!"

"అవును పాపం! అయితే—"

"ఈపూట మనల్ని ఎవరన్నా భోజనానికి పిలిచారేమిటి?"

"మీకు అలాగే వుంటుంది — అయితే ఆయన పుస్తకం లేదంటే వూరుకోక మళ్లీ నాచేత అడిగించటం దేనికీ?"

"ఎవరికన్నా ఏదన్నా కావలిస్తే ఇంటో ఎంత గోల చేస్తావో నాకు తెలుసు. కాని నాకు ఏదన్నా కావలిస్తే నువ్వు ఎంత ఘర్షణ చేస్తావో చూద్దామని"

"ఎటొచ్చీ చెడ్డదాన్ని నేనేనన్నమాట!"

"ఆమాట నేననందే?"

"అయితే ఆపుస్తకం తనదగ్గిర లేదని ఆయన అన్నప్పటికీ వుందనీ తెలిసే నాచేత అడిగించా రన్నమాట?"

"అంత చెడ్డవాడినిమటుకు కాదు!"

"మీకు ఇయ్యనప్పుడు నేనడిగితేమటుకు ఎలా ఇస్తా డనుకున్నారు?"

"నే నడిగినసంగతి తెలియకుండానే ఆయన భార్య నీతో పుస్తకాల గొడవ ఆయనదే నని చెప్పిందిగా ?"

"ఆయనదగ్గిర ఆపుస్తకం నిజంగా వుందికాబట్టి మీరు అడిగిన సంగతి ఆయన భార్యతో చెప్పి వుంటాడు !"

"నీకు తెలివితేటలు ఎక్కువ అవుతున్నయ్యంటే నమ్మ !"

"ఆయన మీకు ఇయ్యనన్నాడుకాబట్టి ఆవిడ ఇస్తే బైటపడుతుందని తప్పించుకోవటానికి తనకు తెలీదు పుస్తకాల సంగతి అని చెప్పింది !"

"నీకంటే ఆవిడే తెలివికలదల్లే వుంది."

"కాని డాక్టరుగారి పెళ్లానికి మళ్లీ ఇచ్చేసింది."

"అంత తెలివికలది కాదల్లే వుంది."

"ఏమో-మీకూ మీకూ ఏ మే ం వుద్దేశాలున్నయ్యో. నేనడిగిన అసలుసంగతి ఏమిటి ?"

"చెబితినిగా ?"

"అంత నిర్మొహమాటంగా అడగటం నాకు చేతకాదు !"

"నాజూకుగానే అడుగు."

"ఆయనే మిమ్మల్ని అడిగితే ఏం ?"

"ఆయన నోరుచేసుకుని అడగాలిసినంత అవసరం ఏముంది ? ఆయనభార్య ఆయన కా శ్రమ లేకుండా నిన్ను అడిగింది—నువ్వు తెలివికలదానివికాబట్టి ఆవిడకూ ఆ శ్రమ లేకుండా పనిచేసిపెట్టగలవు. తర్వాత ఏరోజునైనా ఆయన తనెప్పుడూ నోరుచేసుకొని అడగలేదని చెప్పుకోగలడు."

"వాళ్లకు అటువంటి అభిప్రాయా లుండవు."

"వాళ్లకు లేకపోతే ఏం—నాకు వుంటే చాలదూ వ్యవహారం చెడటానికి ?"

"ఏమో—మీయిష్టం!"

"నాయిష్టం వొచ్చినట్టు నేనెలాగో చేస్తాను కాని నీకు చేతకానిపనులు—నాకు సంబంధించనివి—నన్ను చెయ్యమని బాధపెట్టకు. నీకు సంబంధించిన వనుకున్న వ్యవహారాలు నీకు చేతనయినట్టు చెయ్యి. మనిద్దరికీ సంబంధించిన పనులు నాకు చేతనయినట్టు చేస్తాను—చేతయితే నీవుకూడా చేతనయినవిధంగా సహాయం చెయ్యి. ఇప్పుడు వాళ్లమ్మాయికి సంగీతం చెప్పటంవిషయంలో నీవు ఏదో తేల్చుకోవాలనుకుంటే వా ళ్లేమిస్తారో కనుక్కో. అలా అడగటం ఇష్టం లేకపోతే నీకు చేతనయినవిధంగా చెయ్యి."

"నేనేం చెయ్యను !"

"చూద్దాంగా— ఇలా కోతలు కొయ్యటం నువ్వు ఎన్నోసార్లో!"